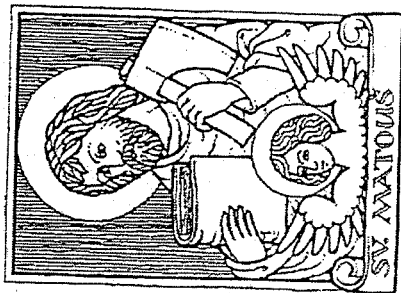

MATOUŠ

ČÍSLO 50

Postní doba 2008

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Půst má být prostředkem, který nás cestou sebezáporu vede k lásce k Bohu a bližním.

Každá pravá láska něco stojí, ale přináší radost.

Když se ale postíš jen proto, abys trpěl – pak těžko pocítíš, že tím přibývá lásky a štěstí. Je to plané sebetýrání.

Jestliže se člověk něčeho zříká, to není radostná záležitost. Ale jestliže něco daruje – to je radost. Oběť je tedy především skutek, který nás má naplnit radostí.

Aby od nás vycházelo tolik světla, radosti, aby se mohli radovat všichni, kdo se k nám přiblíží,

přejí vám k postní době vaši kněží P. Pavel a Ladislav

Přehled bohoslužeb a vyučování náboženství:

Fryšava: neděle - mše sv. 8:45 hod.
středa - mše pro mládež 18:00 hod.
pátek - mše nebo nešpory 18:00 hod
(První pátek v měsíci je mše svatá, ostatní pátky probíhají ve stejný čas nešpory
vyučování náboženství - čtvrtek 11,30 a 12,30 hod.

Sněžné: neděle - mše sv. 10:30 hod.
vyučování náboženství: čtvrtek 16:45 hod.

„ČINTE POKÁNÍ A VĚŘTE EVANGELIU“

Jedním ze základních omylů naší společnosti je totiž zkruslená představa o hříchu.

Musíme si uvědomit, co opravdu hřích je. Že je to neopětování Boží lásky. Nejen vnější přestoupení uložených povinností.

Že je hřích, jestliže nežijeme ve spojení s Bohem. Jestliže s ním nepočítám v životě osobním, rodiny, společnosti.

Tohoto svého hříchu musíme litovat a obrátit se k Bohu. Pak prožijí radost z odpuštění.

Pokání není v tom, že si zpytuji své hříchy a s kyselým obličejem se jich vzdávám a ukládám si trest.

Pokání je v tom, že obdivuji Boha a nalézám v něm radost a odpuštění.

I dnes nás Ježíš volá k pokání – obrácení se od hříchu. Vyžaduje to námahu a vytrvalost,

„Duch ho vodil po poušti čtyřicet dní“

Bylo by špatné znamení, kdyby ses bál mlčení a ticha. Před tím prcháme, když se bojíme vlastního poznání a výčitek svědomí.

Potřebuješ ticho a mlčení, abys dozrál. Mlčením se učíš rozmouvat sám se sebou, poznávat, co jsi a co máš být. Mlčením se učíš dobře mluvit o jiných a s nimi.

Půst je doba, kdy máme následovat Ježíše na poušť k duchovní obnově. Kdy máme usilovat o větší lásku k Ježíši, uvědomit si jednak své klopýtání a pády, jednak v jeho síle toto pokušení překonat.

Pravdivě a bez nalhávání se podívej, kterým věcem dáváš přednost a které nechávaš bez povšimnutí a zařad' je na jejich patřičné místo. K tomu potřebuješ ten prostor ticha, zamyšlení, soustředění, klidu.

Také my jsme na poušti.

Shlukujeme se sice do měst, do větších kolektivů, A přece jsme čím dál tím více každý sám. I v kolektivu i v rodinách. Každý má tolik práce, starostí a zájmů, že mu nezbyvá čas pro druhého.

Jsme na poušti. Mysleli jsme, že nás spojí technika, telefon, noviny, radio.

Skutečně spojit však může jen Ježíš.

Každý člověk je vystaven pokušení, celý život musíme bojovat se zlem v nás i kolem nás.

I Bůh, když se stal člověkem, byl pokoušen ke zlému.

Neznepokoj se tedy tím, když máš pokušení – i Ježíš je měl. Důvěřuj jeho lásce a moci.

A jako máš podíl na pokušení Ježíšově, budeš mít podíl i na jeho vítězství.

Ten, kdo se nechá vést Duchem svatým, nepokouší se obtíže života vyšvindlovat. A kdo dokáže své slabosti a pokušení protipřet a vydržet, ten je připočítává k hodnotám svého života.

Zamysli se častěji – a zvláště v této době – nad tím, co ti říká Bůh. A čím více budeš jednat ve shodě s jeho slovem, věř, že tím spíše skončí všechna tvá pokušení.

„Ježíš, unaven cestou, usedl u studny“

Ježíš je nejen pravý Bůh, ale i pravý člověk. Měl hlad, žízeň, byl unavený.

Také to neměl jednoduché: Stále zástupy kolem sebe, pobyt mezi nemocnými, přichází do styku s malomocnými, celníky, nevěstkami. Kolik v tom muselo být sebezáporu!

Ježíšův život, to není idyla nadpozemského bohočlověka, který chráněn Otcovou láskou – s lehkostí učí o Božím království a levou rukou dělá zázraky! Křížová cesta nezačala až na velikonoční pátek.

Sílu k tomu čerpal z modlitby. Jeho modlitba je opravdu rozhovor s Otcem, který ho naplňuje silou dělat zázraky lásky.

„To jsi pověděla po pravdě!“

Ježíš od nás žádá, stejně jako od ženy u studny Jakubovy, abychom si především uvědomili, jací opravdu jsme.

Žena, kterou Ježíš oslovuje, se nevymlouvá, nevypráví dlouze jak žije. Nezduvňuje složitě, proč je taková, jaká je. Jen zcela prostě říká: Nemám manžela.

Nevědomost o odpuštění hříchů je nejlubším kořenem beznaděje, které propadá dnešní svět.

Jen se podívejme na křesťany, kteří se zpovídají a kteří jsou přesvědčeni, že věří v odpuštění. Uvidíme, že tyto křesťané nemají radost z odpuštění hříchů a že už neslaví pokání. Nevědí, že eucharistie je hostina hříšníků, jímž bylo odpuštěno.

„Mnozí uvěřili, protože viděli znamení, která činil“
Protože viděli... Mohou dnes lidé vidět znamení Boží přítomnosti?

Jsme křesťané. Od křtu neseme Kristovo jméno. Pro okolní svět jsme jeho živým obrazem.
Mnozí psali Kristův životopis.

I my píšeme. Každým svým slovem, každým svým skutkem. Jsme nedočené knihy s nápisem „Kristus“. To je vážné upozornění.

Ale pak nezbývá, než vyškrtat ze svého každodenního života vše, co není Kristovo.

Židé se domnívali, že věří, - ale věřili ne Bohu, ale svému náboženství, tradici předků. A když přišel živý Bůh a žil uprostřed nich, oni ho nepoznali. Chtěli zázraky, ale nechtěli změnit svůj život.

To je často problém i naší doby: Věříme tradici, ne Bohu. Chceme zázraky, důkazy Boží moci. Chceme toho vědět o Bohu co nejvíce, ale bez dosahu v životě.

Křesťanská moudrost nespočívá v tom, co o Bohu víme, ale jak Boha přijímáme. Ne v kvantitě informací, ale v kvalitě mého postoje.

„Už po tři léta přicházím pro ovoce z tohoto fíkovníku a nic nenalézám“

Život každého člověka má nést plody. Každý člověk je povolán k tomu, aby spolu s ostatními vytvářel společenství, jednotu.

Pán, který od tebe očekává plody, udělal pro tebe všechno pro to, abys byl schopný plnit úlohu, kterou ti určil.

Základní hřích - i tvůj - není v tom, že uděláš něco špatného, ale v tom, že nežiješ proto, abys šířil křesťanství. V tom je smysl tvého života!

Přemýšlej, co můžeš udělat pro společné dobro svého prostředí, farnosti, církve.

„Pane, ponech ho ještě tento rok, až jej okopám a pohnojím“

Jak krásná je to představa Boha - Otce, který je pro nás, s námi. Toho, který nezahubí, ale naopak pomáhá neplodnému stromu. Ošetří ho, očistí, dá mu čas, aby mohl nést ovoce.

Fíkovník - strom našeho života - ještě stojí. Ještě máme čas zanechat své neplodnosti, začít nést ovoce.

Bůh nás volá k novému začátku života, k napravení chyb. Co uděláme dnes, jako první krok?

„Mistré, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý?“

Učedníci kladou otázku po příčině a smyslu utrpení. Mají na to zřejmě stejný názor jako farizeové - a jako mnozí z nás: utrpení je trest za hřích.

Tolik jsme si zvykli oplácet zlo zlem, že i Boha spojujeme s tímto zákonem odplaty.

Bůh, který je láska, neposílá utrpení, aby člověk trestal.

Člověk sám tím, že stvořené věci nepoužívá správně, často připravuje utrpení sobě i svým bratřím.

„Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna!“

Bible, Nový Zákon to jsou dějiny lásky, která se zjevuje. Lásky, která nikdy nenechá lidstvo zahynout.

Bylo by pochybné vytvářet si představu strašného, trestajícího Boha, když on za záchranu světa dal svého Syna.

V tom je naše radost i síla tváří v tvář všem proměnám, otřesům, zkouškám, jimiž procházíme nebo budeme procházet.

Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již se odsoudil.

Být křesťanem znamená věřit v Krista. Křesťanství, to není jen nauka, to není něco, ale někdo. Je to Kristus.

A tak jako křesťanství je někdo – Ježíš Kristus – tak i nebe je někdo, totiž Bůh lásky.

„Tu k němu zákoníci a farizeové přivedou ženu, přistěženou při cizoložství“

Kolik je ještě mezi námi takových farizeů.

Přesvědčení o své dokonalosti, hledají chyby svých bližních. Všude objevují špatnost, všechno nevráživě kritizují. Ne proto, aby pomáhali, varovali, ale aby kritizovali, aby bližního znemožnili. Takový novodobý farizej je největší nepřítel křesťanství.

To hlavní mu chybí – nemá lásku a proto nemá nic.

Měli bychom lépe využít času, který nám dává Ježíš k dispozici.

Pro kritiku vlastních chyb. Tak můžeme doufat, že sami uslyšíme jeho osvobozující: Jdi a nehrěš už!

Ti, kdo se považují za spravedlivé, jsou odhodláni přísně trestat smrtí.

Také my bychom si občas přáli takovou spravedlivost, kde by zlí byli zlikvidováni.

Ale v čem spočívá šance naší vlastní záchrany?

V tom, že nastal řád, v němž se hříšníkům odpouští. V němž všechno zlé, které zapříčiníme, je vzájemně vykupováno a likvidováno. V němž jsme zachraňováni utrpením, které snášeli ti, kterým jsme velice ublížili svou lhostejností.

Máš ještě odvahu „hodit kamenem“?

Kdo svého bližního soudí, může se mýlit. Kdo mu odpustí, nemýlí se nikdy.

Ježíši jde o hlubší spravedlnost.

Ježíši jde o nápravu. O návrat do života i pro toho, kdo svůj život pokazil, prohrál. Jde mu o otcovskou spravedlnost.

Obraz otce nejlépe ukáže, oč jde. Vychovat děti znamená stále znovu odpouštět.

Kolik chyb nadělají děti, než vyrostou, než přijdou k rozumu. A vlastně jen tak přicházejí k rozumu, že dělají chyby, jsou za ně kárány, poučovány. Ale dává se jim stále znovu možnost k novému

pokračování. Otec dítě pokárá, povzbudí a tím je chyba zapomenuta. Kam by přišly děti, jejichž otec by neuměl zapominat! Důvěra – denně nová důvěra – to je cesta dětí skrze chyby k dospělosti.

Jak můžu hovořit s Bohem?

Mluvit s druhými je velmi důležité. Ne vždy to však bývá jednoduché. Podobně je na tom i rozhovor s Bohem. Umím s ním vůbec rozmlouvat?

Vše se učíme, tedy i schopnosti vyjadřovat se, naslouchat druhým a chápat jejich myšlenky. Jako malé děti jsme nejdříve žvatlali první slova a postupně skládali věty. Později jsme dokázali psát a číst. Později jsme si nacvičili telefonování a posílání SMS zpráv, používání internetu. Mezi námi jsou i ti, kteří své myšlenky dokážou sdělovat prostřednictvím umění. Každému je jasné, že jsme nic nezvládli hned. A na co vůbec všechna ta námaha? Protože dovednost komunikace nám umožňuje být s druhými lidmi v kontaktu.

Podobně je to i s modlitbou. Toto slovo označuje jeden způsob komunikace: mezi člověkem a Bohem. I tomu se pochopitelně učíme. Chci-li Bohu něco říci, pak je nutné se krok za krokem a s trpělivostí učit. I když Boha nevidím, mohu s ním rozmlouvat. I když neposílá e-maily, přesto ke mně hovoří.

Tak jako se nenaučíme ovládat internet jen tím, že budeme studovat tlusté knihy plné rad, jak s ním zacházet, tak se ani modlit nenaučíme pouze z knih, ale především prací a vytrvalostí.

Chceš se setkávat s Bohem? Chceš zakusit ono velké dobrodružství a poznávat jeho hlas? Každé ráno? Zvykni si ihned po probuzení, hned jak sedíš na posteli a začínáš se oblékat, udělat kříž a poděkovat Ježíši za nový den. Svěť Mu všechny své starosti a přidej prosbu o pomoc i k Panně Marii a andělu strážnému.

Možná jsi ještě nikdy hovořil s Bohem nezkoušel. Tak mu jednoduše říkej, že ho prosíš, aby se ti dal poznat. Uvidíš, jak postupně zjistíš, že modlitba není mluvení do prázdna, ale rozhovor s největší Láskou.

P. Jenda Balík v časopise pro mládež IN

Boží mobil stále na příjmu

„Modlitte se ráno?“ zeptal jsem se dětí v kostele. *Holčička, tak druháčka, odpověděla: „Ne, my ráno nemáme čas.“*

Bůh na lidi čas má! A to kdykoliv. Nikdy neříká: „Počkej, teď nemám čas.“ On je vždy k dispozici. To je nádherná. Dokonce čeká, kdy si toho všimneme a chvíli se u něj zastavíme.

Boží mobil je stále na příjmu, nikdy se neozve hlasová schránka, nikdy nemá obsazeno, nikdy není mimo dosah vln, nikdy nemá vybitou baterii, a navíc komunikace je zcela zdarma, vlastně – stojí jen chvíli našeho ZASTAVENÍ. Ano, chceme-li se setkat s Bohem, záleží na nás, zda dokážeme být „na příjmu“.

Chceš se naučit modlit? Rád bys prožíval, že k tobě Bůh hovoří? Modlit se naučí ten, kdo si udělá na Ježíše čas. Často jako když ve smluvenou hodinu pravidelně někomu zavoláš a popovídáš si s ním. Proto je důležité zvyknout si každý den na krátkou ranní a večerní modlitbu. Prožívaná nedělní bohoslužba je samozřejmě velmi užitečné jsou krátké modlitební sms-ky během dne (tzv. střelné modlitby).

P. Jenda Balík

Jak hledat partnera

Jak najít správného partnera?

Že to není nic snadného, svědčí mnozí obstarší: „Chtěl bych se oženit, ale nějak se mi nedaří najít tu pravou.“

První etapa známosti musí být zcela nezávazná; oba mají právo kdykoliv odejít. Je to doba bližšího poznávání. Některé vlastnosti poznáš brzo, ale ty hlavní se projeví až časem.

„Vezmu si jen blondýnku s modrýma očima, která je i bezstarostná i něžná, veliká kolem 170 cm a nemá ráda psy“ – inzeruje mládenec. Zůstane asi starým mládenecem, jestli si nedá od někoho vysvětlit, že na to jde hloupě, když se pachtí za uměle vytvořeným ideálem.

Na co si máme při vyhledávání partnera dávat pozor? Vy, mládenci,

- přchejte od dívenek, kteřé jsou líné.

Nepleťte si to s lenivostí – to je vychutnávání odpočinku po vykonané práci; udělal jsem a teď odpočívám. To je dobrá věc. Ale dívka líná, tu práci nebaví. Ani práce v práci, ani práce doma. Ono to sice zní roztomile, když rudé rtíky pohrdavě šveholí o patlání se s vařením knedlí a o špinění se s nádobím. Ale když má jídlo patlat a nádobí umývat muž, aby se děti jednou trochu najedly, pak už to tak roztomilé není.

Ale kdyby jen to. Líné dívky chutě lžou. Rády sedí a vedou donekonečna cigaretové debaty a diskuse. Bývají stále s něčím nespokojené a zlobivé. Líná dívka se nestane pracovitou, ani když se stane maminkou.

Proto, dobře si prověř, je-li dívka o kterou se zajímáš, pracovitá venku i doma.

- Prchejte před toxikomankou.

Dívka, která vyrovnává své nálady štamprlí nebo tabletkou, je troska a nemá právo se o manželství pokoušet. Leda, až za delší čas po úspěšném léčení – protože vyléčení je tu v počátcích možné.

- Varuj se také dívky utrácivé.

Která si ze svého výdělků korunu neušetří a ještě tahá z rodičů. Z té se stává v manželství většinou parazit.

Pak jsou tu dvě vlastnosti, které činí dívku zcela neschopnou pro život v páru – ač právě takové dívky se o mládence moc zajímají: Je to žárlivost a hysterie.

Žárlivost

Je sice písničkáři opěvována jako důkaz lásky – ale není to tak. Žárlivost je láska chorobně zvrhlá – protože je *sobecká*. Myslí jen na sebe: *Já* tě potřebuji. Já, já. Zatímco zdravá láska, ta je nesobecká, ta myslí na druhého víc než na sebe.

Jakmile ti dívka poprvé řekne: „A to si pamatuj, že kdybych se někdy něco na tebe dozvěděla, tak bude zle...!“ – pak dej pozor!

Žárlivá dívka si stále motá v hlavince různá podezření a je zbytečně jí něco vymlouvat. Doporuč jí, aby se šla léčit a uteč od ní i kdyby byla sebekrásnější. V manželství by to nepřestalo, ale naopak, zhoršovalo by se to do podob nesnesitelných.

Hysterie

to je také projev choroby zákerné, protože skryté. O co jde? Je to nadřazení citu nad rozumem. Jak se projevuje: Především častou uráživostí – naštvaním. Hádky se vášnivě rozdmýchává a stejně se pak projevuje slast z usmíření. Je to také hnusné divadlo, co hysterka hraje – a to s velkou náruživostí. Vaší rolí, pánové, při téhle hysterické hře má podle jejího mínění být, abyste ji usmířovali, abyste ji odprošovali, abyste se kolem ní plazili, abyste ztratili klid. Postupně hysterka rozvíjí hotové komediantství v hořkování, pláči a vyděračským vyhrožování, že si chudinka něco udělá.

Zle je s mláďencem, který tu roli usmířovače přijme. Utíkej od hysterky, co ti nohy stačí. Jako žárlivá, tak i hysterická dívka není vůbec schopna navázat normální známost, žít normálně v manželství.

Prvním varováním, že máš co dělat s hysterkou, ti může být, že se tyhle dívky většinou šíleně nesnášejí se svou matkou. A táta – ten nadřazuje bráchům. A bráši? Děšní hulvátí. Jen sebe vidí hysterka ve světle ušlechtilém. Kamarádky buď nemá vůbec, nebo jakési podivné.

Proto i zde platí: uprchni co nejrychleji od dívky, když u ní objevíš hysterické příznaky.

Ted' si vezměme na paškál mláďence.

Muži mají sklon k hypocondrii, k puntičkářství a ke hravosti – ke koníčkům. Ty koníčky jim neberte, to jsou vaši spojenci. Ale bedlivě hlídejte, jestli se z *puntičkáře* neklube *dozorce*, který kontroluje, sekýruje, kazí radost.

Bud'te opatrné na *frajery*, kteří se musí stále vytahovat, jak v práci zatočil s nadřizenými, jak všechno zná líp, než kdekdo kolem.

Dívky mají zpravidla srdíčko samaritanky a jsou přesvědčené, že svou něžnou láskou a péčí v manželství své vyvolené z jejich nedostatků a podivností vyléčí. Opak je pravdou a to ve většině případů: podivinství začne po svatbě bobtnat a rozbujuvat se.

A také platí i pro vás, dívky: utíkej od *liného mláďence*. To je takový, který nedokončí školu a mění pracoviště, protože všude si na něj zasednou, chtějí ho komandovat. Brzo bys mezi ty zlé patřila i ty.

Nenech se okouzlit mláďencem *posměváčkem*, který má pro vše jen sarkastický úšklebek. Za čásek by se poškleboval i tobě.

Chraň se *vzteklounů*, kteří mlátí vztekle o zem věcmi, nedokážou ovládnout zlost a chovají se jako rozmazilení milánci. Bez milosti je pošli domů, aby se dovychovali na dospělé mužské.

Pak jsou tu ti, co *pijí*. Ani manželství ani ohled na ženu neodnaučí alkoholička pít. Ti, co pijí, patří na léčení a ne do manželství. Nedbej na sliby, že přestane, až ... Leda jestli opravdu vydrží celý rok – lépe dva, bez pití.

O *žárlivých mláďencích* platí totéž, co jsme si řekli o dívkách. Žárlivce patří léčit. Nesmí se oženit – to pak spolehlivě hubí sebe i partnerku.

Hysteriků je mezi chlapci málo, ale když už, tak to bývá horší než u ženy, trucovitost přerůstá ve mstivost. Kde žena pláče, tam muž řve a řadí. Příznaky hysterika: povýšený, nemá přítele, často mění kamarády, je samolibý, urážlivý. V projevech lásky přecitlivělý, zaujatý sám sebou.

Partnera začneš lépe poznávat až tak v druhém roce známosti. Proto se chraňte bez důvodů opravdu závažných zkrátit známost pod nezbytné dva a potřebné tři roky trvání.

První rok ať jen nezávazně „chodění spolu“. A hned na začátku dohoda: „Rozejdeme se bez scén, kdyby jeden nebo druhý poznal, že mu to nevyhovuje.“ Druhý rok: plánování hnízda. Třetí: stavba hnízda.

Dávejte si přitom pozor na partnery, kteří vás popichují proti vašim rodičům. Pryč od nich. Je to znamení špatné povahy.

Dejte si pozor na partnera, který na vás vymáhá „důkazy“ vaší lásky vynucováním pohlavního styku. Platí tu stále: Kdo miluje opravdově, ten rád počká. Páni mláďenci totiž neotěhotní, proto jsou kurážnější.

Dej si pozor na partnera, kterému nevádí, že ti vznikne kvůli němu nepřijemnost. Kdo tě má rád, ten oželí sebeskvělejší zábavu, kdybys kvůli ní měla mít potíže.

Dej si pozor na partnera, který je jině víry nebo je vůbec bez víry. Někdo si řekne: „Na takové věci se dnes už nehledí. Hlavně, že se máme rádi.“ – Jenže nedbat na to je možné, dokud ještě o nic nejde, dokud se spolu jen tak chodí.

Vyřikali jsme si pár kategorijských NE: kdy máme pokus o známou vzdát hned, jak to a ono zpozorujeme. Teď bychom měli začít hovořit o tom, kdy je pokus o známou nadějný.

Zkušební doktor k tomu říká: „Kdybych radil nákupčímu ZD, že má při aukci chovného skotu jít kolem ohrady a hledat kus, který mu padne do oka a který si zamiluje na první pohled, řekli byste, že jsem blázen, - a právem. Ale když radím, aby si mladí hledali partnera víc rozumem a méně citem, jsem prohlášen za cynika, přestože onen sentimentální výběr má na svědomí tisícipětset rozpadených manželství ročně!“ (Dr Plzák)

U některých dívek stále ještě straší ono „sedávej, panenka, v koutě ...“ Že slušná dívka se za kluky nehoní a čeká, až jí rytíř přijde složit svůj hold. Tak to nedělejte. Slušní kluci jsou všichni stydliví bafulini, plní ostychu. Ti se jen tak neodhodlají začít se ti dvořit. A zatímco ty pasivně čekáš, čiperné štiky ti všechny ty slušné mládence uloví před nosem. Moudrá dívka si hledá partnera stejně intenzivně jako chlapec, má jen jiné signály, kterými naznačuje: smíš se o mne ucházet.

Nečekejte, že najdete nejlepší dívku, chlapce, v hospodě, na diskotéce, Sledujte prostředí, kde se může scházet věřící mládež, tam si hledejte partnera. Rozhlížejte se v kostele, cestou z kostela, v partě farní mládeže, v klubu. Zorganizujte třeba pouť mládeže.

Možná si teď říkáš: Počkej, existuje také láska na první pohled! Nebo patří jen do románů? Je v člověku neomylný instinkt: tato a žádná jiná? Tak snadné to nebývá

Najít dobrého partnera na celý život, to dá trochu námahy, ale za tu námahu to stojí.

Známost musí trvat tak dlouho, až se zamilovanost změní, zdokonalí na lásku. Láska totiž vidí: vidí normálně, ba jasněji.

Vidí nedostatky a chyby na tom druhém, vidí i dobré vlastnosti.

Vidí toho druhého cele, jaký opravdu je. Teprve tak dovede zvážit zda chyby budou pro celý život únosné, zda ten druhý má vlastnosti pro život ve dvou. Pak se teprve může vaše nezávazné „chodění spolu“ změnit ve „vážnou“ známou.

.....
Matouš: farní občasník pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava